

пани!... Да излѣга, казувать, да тичамъ слѣдъ бащѣ имъ... Полудѣлъ ли съмъ? Не съмъ още! Таквызь шарлатаніи... Таквызь сватбы.... Таквызь характеры!... Вѣно а? На сега тебѣ вѣно, легковѣрный Господине Теодоре Трипани!

До този часъ Янка седѣше на миндерьръ като мраморенъ истуканъ. И можеше да мысли нѣкой че гласѣтъ и ся бѣше схванѣлъ, че умѣтъ и бѣ станѣлъ като неписана книга, че искаше да счлени нѣкои издѣхваци израженія, но нѣмаше силъ.

Но не бѣше така нѣкакъ; искренностьта, невинностьта, велемудріето, потыриѣхъ надълго подлѣйтъ и ничтожныйтъ монологъ на Г. Т. Тринани; но когато вече нищо не можаше да тури юздъ на праведното имъ раздраженіе, тогазъ вече Янка станѣ отъ миндерьтъ на който сѣдѣше тя и майка ѿ, ланитыѣ ѿ ся зачървихъ като листовѣтъ на божурѣтъ прѣзъ Маія; дрънѣхъ майкѣ си за рѣжѣтъ и като ся отправи къмъ Тринани, рече му съ гласъ растреперанъ и тонъ рѣшителенъ.

— Да мѣквашъ, человекѣ недостойный да ѿи дадешъ името си! Мѣкни душе низуплѣзна, подлю и ничтожно сѣщество! Мѣкни! Ты да обезчестишь бащѣ ми! Ты да избѣлишь думы противу достоевнѣието на домѣтъ ни! и кога! едик минутѣ слѣдъ обвинѣніето ни. Вѣно искашь и чрѣзъ вѣното оцѣнявашъ ты съпругѣтъ си! Иди прочее на Божіѣтъ милость, человекѣ безхарактерный! Да не си проврѣвилъ, да не си думѣхъ подумалъ; сними очитѣ си безсрамно втораѣныѣ на майкѣ и дѣщерѣхъ, на които ты не си достоинъ да разврѣжешъ ни ремѣгѣтъ на обукѣхъ имъ; затвори гѣзи уста който дързѣхъ да счленѣтъ мръсны думы противъ единъ старъ и добродѣтеленъ бащѣ, защото заклевамъ ти ся че.... една мома, която прѣдлежеше да ѿ наречешъ твоѣхъ женѣхъ..... ще да ты даде урокъ за да почиташъ и оцѣнявашъ достойныѣ за почестъ и уваженіе....

Хайди си, майко, каза тя слѣдъ това на майкѣ си; тука